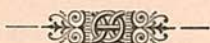

Той хвърчалъ, летѣлъ слѣдъ перошинката много и много, а да я замине никакъ не можалъ. „Постой! извикалъ вѣтърътъ, нека си отпочинемъ“ . . . И духналъ по-тихо. Перошинката тихо полетѣла. Подухналъ по-силно и перошинката по-бързо се понесла. Тогава вѣтърътъ се смирилъ. „Наистина, рекълъ той, азъ не мога те надбѣга.“

Мухитѣ и паяцитѣ.

еднѣжъ единъ князь запиталъ своя старъ учитель: „Защо Богъ е сътворилъ мухитѣ и паяцитѣ? Тѣхното безбройно число никому не е полезно. Ако да можахъ, всичкитѣ бихъ изтрѣбилъ отъ лицето на земята.“

Учительтъ, който билъ много уменъ човѣкъ, му казалъ:

„Цѣлото Божие творение е тъй умно наредено, че всички, даже и най-дребнитѣ животинки принасятъ полза, макаръ че ние често пѣти не я виждаме.“

„Тѣй ли? отвърналъ князьтъ. Може би, тѣ сж полезни съ нѣщо само за цѣлостта на Божия свѣтъ, но за човѣка сж мжчило.“ „И за човѣка сж полезни, продължилъ учительтъ. Знай, че Богъ може съ най-дребнитѣ си творения да